

Knížná predloha

Erik Jakub Groch

ROZPRÁVKY PRE INDIGOVÉ DETI

vydavateľstvo OZ Slniečkovo

Rozhlasové spracovanie

ROZPRÁVKY PRE INDIGOVÉ DETI

3.časť: Čítanie

Dramaturgia: **Ivana Jachymová**

Hudba: **Juraj Vajo a Zdenko Beer**

Technická realizácia: **Peter Krajčovič**

Réžia: **Peter Vilhan**

Interpret:

Dana Košická

Premiéra: 23.12.2009

Minutáž: 8´

Zahlásenie

H U D B A

V Meste začalo snežiť. Ešte na druhom poschodí vyzerali snehové vločky ako prednedávnom, keď boli pradedovia a prababky deťmi: krásne. Ale keď Ábé a Aha vyšli v zateplených čizmách na ulicu, desaťtisíce áut chodiacich po vločkách zlisovali sneh na špinavé, studené kaluže vody. Rozlievali sa po celom meste ako tekutá sadza, s ostrovčekmi mrznúceho, tmavosivého blata.

„Dokelu,“ povedal Ábé alebo Aha, podľa toho, kto prehovoril skôr.

Keď boli Ábé a Aha trochu menší, ležali pred počítačom a hrali sa internetovú hru Kto postaví viac snehuliakov. Ale keď sa na obrazovke začali objavovať nepovolené reklamy na autá, ktoré im každú chvíľu prešli širokými kolesami všetkých snehuliakov, prestala ich hra baviť. Zimy preležali v knižnici, väčšinou na nejakom slnečnom ostrove uprostred hrubej knihy, na mäkkom koberci v oddelení príbehov. Práve ležali pred ohňovzdorným sklom, za ktorým blikali plynové plamienky, a čítali knihu Lloyda Jonesa Pán Pip. Pán Pip bol nakreslený aj na obálke knihy, ako stojí na malom ostrovčeku uprostred mora a s rukami v krátkych nohaviciach hľadá do koruny palmy.

„Ktovie,“ zamyslela sa Aha, „prečo sa niektoré pracie prášky volajú Palma.“

Ábé zatvoril na chvíľu oči, aby sa upokojil, a pokračoval v čítaní na mieste, kde rozliční obyvatelia tichomorského ostrova rozprávajú deťom v triede, čo sa v živote naučili.

H U D B A

„Jestvuje miesto, ktorému sa hovorí Egypt,“ povedala Danielova babka. „Ja o tom mieste nič neviem. Veľmi rada by som vám, deti, povedala niečo o Egypte. Odpusťte, že toho neviem viac. Ale keď si chcete niečo vypočuť, porozprávam vám všetko, čo viem o modrej farbe.“

A tak sme počúvali o modrej farbe.

„Modrá je farba Oceánu. Je to vzduch, ktorý dýchame. Modrá je diera v ovzduší vo všetkých veciach, ako sú palmy alebo plechové strechy. Keby nebolo modrej, nevideli by sme kalone. Ďakujeme ti, Bože, že si nám dal modrú farbu.“

Je zvláštne, odkiaľ sa modrá farba berie, pokračovala Danielova babka a zahľadela sa pritom cez okno. „Keď sa okolo seba rozhliadnete, prídete na to. Môžete nájsť modrú, ako žmúri škárami v prístavnej hrádzi v Kiete. A viete, čo sa to snaží urobiť? Snaží sa dostať k zápachajúcim rybacím vnútornostiam, aby si ich odniesla domov. Keby modrá mala byť zviera, rastlina alebo vták, bola by to čajka. Čajka strká ten svoj protivný zobák do všetkého.“

Modrá má aj magickú silu, povedala Danielova babka. „Pozrite sa na útesy a

povedzte mi, či klamem. Modrá narazí na skalú a akú farbu oslobodí? Bielu! Ako toto robí?“

„Takto,“ povedal Ábé, a cez kútiky úst vybublal bielu penu slín. „Modrá hladina vody sa nárazom o skalú spení do biela.“

Keď to Aha videla, rýchlosťou svetla zatvorila oči. Ábé vyzeral s penou na ústach ako keby ho po tvári oblizla šialená krava.

„Nestojím o tvoje ukážky,“ precedila Aha znechutene. „Stačí povedať.“

Ábé sa začervenal, uši sa mu zapálili ako malé červené plamienky. Utrl si kútiky, sklonil sa nad otvorenú knihu a nenápadne čítal ďalej.

„Iná žena nám prišla porozprávať o dobrej výchove. ‚Známkou dobrej výchovy je ticho,‘ vyhlásila. ‚Keď som vyrastala, ticho sa trochu vytratilo, pretože do sveta vtrhli štekajúce psy a tie sprosté kohúty a generátory. Väčšina z nás detí nevedela, čo si s tým počať. Občas sme ticho omylom považovali za nudu. Lenže ticho mnohým veciam prospieva – spaniu, rozhovoru s Bohom, premýšľaniu nad dobrou knihou.‘“

Ábé opatrne zatvoril knihu.

Obaja sa započúvali do ticha v oddelení príbehov. Ticho bolo stále tichšie a hlbšie, ako keby sa Ábé a Aha ponárali do hlbkej vody. Príbehy v knihách stáli mlčky na policiach. Gulliver, Buratino, Pipi Dlhá Pančucha, Malý Princ, dokonca aj princova kamarátka líška, ktorá veľmi často oznámila nejakú múdrosť, všetky rozprávkové bytosti mlčali medzi privretými stranami obrázkov a písmen. Ticho v knižnici bolo stále väčšie, až sa v ňom Ábé a Aha začali strácať ako malinké mušle na dne oceánu.

Od strachu takmer vykriekli.

No v tej chvíli začuli ako im cez ústa prúdi vzduch, bez ktorého by sa udusili a zomreli. Ani nemukli a počúvali, ako veľmi sa nadychovanie a vydychovanie ponáša na dutý zvuk, ktorý vydávajú veľryby, keď si vyznávajú lásku. A keď sa nakoniec dutý zvuk vytratil do ticha medzi nadychovaním a vydychovaním, začuli najtichšiu pieseň na svete, neúnavné búšenie, tlkot vo vlastnej útlej hrudi, Najstarší Hlas Na Svete.

H U D B A